

РЕШЕНИЕ

№ 31857

гр. София, 11.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 14.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2819** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия.
Образувано е по жалба на Г. П. Ч., чрез адв. С. П. срещу Решение № № 230000-20432/28.11.2025 г. за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, издадено от началника на 06 РУ – СДВР, издадено от Началник 06 РУ – СДВР, потвърдено с Решение с рег. № 513р – 17038 от 12.02.2026 г. на Директор СДВР.

Излагат се твърдения, че процесното решение е издадено в потиворечие на нормата на чл. 59, ал.2 от АПК. Претендира, че липсата на изложение на тези основания се явява порок във формата на акта, изразяващ се в липса на определен реквизит, който по силата на цитираната законова разпоредба задължително следва да бъде включен в неговото съдържание. В конкретния случай мотивите за издаването на решението за отнемане на разрешението за употреба на огнестрелно оръжие на началника на 06 РУ-СДВР остават неизяснени, тъй като липсват фактически и правни основания за неговото издаване. Не се доказва по ясен и изчерпателен начин как административния орган е достигнал до фактическия извод, че на жалбоподателя следва да бъде отнето разрешението на боравене с оръжие, на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Счита, че началника на 06РУ- СДВР, не обосновава на какво основание достига до извода, че жалбоподателят е лице което покрива състава на чл. 58, ал. 1 т. 10 ЗОБВВПИ.

В жалбата се твърди, че предвид спецификата на професията, която упражнява от 13 години, контактува с множество лица от криминалния контингент, подсъдими и/или обвиняеми за тежки

умишлени престъпления /включително лица участници в организирани престъпни групи/, което го кара да изпитва нуждата да отбранява себе си със собствени сили и средства при евентуално нападение. Излага, че професионално му се налага да работи с лица пострадали от престъпления и лица, на които се иска принудително лечение по реда на Закона за здравето.

Към момента на отнемането на издаденото разрешително, съобразно изложените по-горе обстоятелства счита, че не е отпаднало наличието на основателна причина за носене, употреба и съхранение на огнестрелно оръжие с цел самоотбрана, тъй като към момента, все още е практикуващ адвокат, основно специализиран в областта на наказателните производства, където е получавал заплахи от подсъдимите. Цитира практика на ВАС. Моли съда да отмени решението. Претендира разноски. В съдебно заседание жалбоподателя се явява лично и се представя от адв. П.. Претендира разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Подробни съображения са изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Излага, че от представените доказателства по делото не е необходимо жалбоподателя да притежава оръжие. Счита, че свидетелските показания са ирелевантни по отношение на делото, тъй като към момента няма данни жалбоподателя да е подавал сигнали към полицейските органи, че е бил заплашван.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От доказателствата по делото се установява, че Г. П. Ч., ЕГН: [ЕГН], се води на отчет и контрол в група „Контрол над общоопасните средства“ на 06 РУ - СДВР и има издадено разрешение за дейности с ООБ. Съгласно справка лицето е притежател на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана марка „М.“, кал. 9x18 с № АЕ233492, с Разрешение № 20160244229 от 06 РУ-СДВР, валидно от 16.08.2021г. до 15.08.2026г.

На 27.09.2025 г. е регистриран сигнал за домашно насилие с № 1562/27.09.2025 г. в СДВР РУ 6, СДВР, в който жалбоподателя е регистриран като „извършител“. В резултат е образувано досъдебно производство № 230 ЗМК-1562/2025 г. и пр.пр. № 38890/2025 г. за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а във връзка с чл. 130, ал. 2 от НК. На 10.10.2025 г. с предавателно-приемателен протокол жалбоподателя е предал в служба КОС при 06 РУ СДВР притежаваното от него огнестрелно оръжие за самоотбрана марка „М.“, кал. 9x18 с № АЕ233492, с Разрешение № 20160244229 от 06 РУ-СДВР, валидно от 16.08.2021г. до 15.08.2026г. С постановление от 27.10.2025 г. на СРП е спряно наказателното производство по досъдебно производство № 230 ЗМК-1562/2025г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр.пр. № 38890/2025г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 131, ал.1, т.5а, вр.чл.130, ал.2 от НК.

В тази връзка е изготвена Докладна записка УРИ № 230з-47370/28.11.2025 г. от началника на група КОС 06 РУ СДВР, с която е предложено да бъде издадено Решение за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие за притежаваното от Г. Ч. огнестрелно оръжие на основание чл. 155, ал.1, във вр. с чл. 58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ.

Изготвена е Докладна записка до началника на 06 РУ-СДВР УРИ № 230з-47381/28.11.2025 г. за извършена проверка във връзка с постъпило искане с рег.№230р-45989/2025г. по описа на 06 РУ-

СДВР.

С докладната във връзка с постъпило искане с рег.№230р-45989/2025г. по описа на 06 РУ-СДВР относно издаване на разрешително за носене на оръжие на лицето Г. П. Ч., ЕГН-[ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.26, при извършената проверка се установява, че същият не се води на отчет при РИ, няма постъпили сигнали за нарушаване на общественият ред от негова страна, от извършена проверка в АИС-МВР е установено, че спрямо него е било образувано ДП-230 змк-1562/25г., пр.пр.№38890/25г. по описа на СРП, за престъпление по чл.131, ал.1, т.5а, вр. чл.130, ал.2 от НК, като с Постановление от РП-С., от дата 27.10.25г. е спряно наказателното производство. На адреса живее от около 10 г.Спрямо лицето е било образувано дело за домашно насилие гр.д.№47438/25г. на СРС,37 състав, като с Определение №40663/25г.оставя без уважение искането за издаване на заповед за незабавна защита.

С оспорваното в настоящото производство Решение № № 230000-20432/28.11.2025 г. за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, издадено от Началника на 06 РУ – СДВР, издадено от Началник 06 РУ – СДВР, по повод извършена проверка на фактите, послужили като основание за издаване разрешение за носене, употреба и съхранение на огнестрелно оръжие и боеприпаси в съответствие с разпоредбите на чл. 30 ал.1, т. 1 от ЗМВР, на основание чл. 153, т. 6 и чл. 155 ал.1 от ЗОБВВПИ, във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ (При настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58. ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението.) е отнето Разрешение за носене, употреба и съхранение № 20160244229. за следното огнестрелно оръжие, собственост на Г. П. Ч., ЕГН: [ЕГН]. постоянен адрес: [населено място], [улица]: 1 (един) брой пистолет, марка „М.“, кал. 9х18, с № АЕ233492 за самоотбрана.

Същото е връчено на 07.01.2026 г. на адресата. Решението е оспорено по административен ред с жалба с вх. № 230000-443/14.01.2026 г. от Г. П. Ч..

В резултат е издадено Решение с рег. № 513р – 17038 от 12.02.2026 г. на Директор СДВР, с което жалбата е оставена без уважение и е потвърдено Решение № № 230000-20432/28.11.2025 г. за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, издадено от Началник на 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

С решението е прието, че Решение рег. № 230000-20432/28.11.2025 г. за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси е издадено във връзка с докладна записка рег. № 230р-47370/28.11.25 г. по описа на 06 РУ - СДВР. Към докладната записка е приложена и докладна записка рег. № 230р-47381/28.11.2025 г. от ПИ по територия до началника на 06 РУ - СДВР за извършена проверка по чл. 9, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от „Методически указания за - организацията на дейността на полицейските органи на Министерство па вътрешните работи по прилагането на Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия" утвърдени със заповед рег. № Из-2263/06,11.2012 г. на Министъра па вътрешните работи.

Въз основа на горното, след като се е запознал с материалите по преписката, началника на 06 РУ - СДВР комисар Р. К. е издал Решение рег. № 230000-20432/28.11.2025 г. за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси на основание чл. 153, т. 6

и чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ във връзка с чл. 58, ал. 1. т. 10 от ЗОБВВПИ.

Прието е, че издадетателя на Решение рег. № 230000-20432/28.11.2025 г. е компетентен орган, действайки при условията на оперативна самостоятелност в съответствие с възложените и даващи му право от ЗОБВВПИ правомощия по издаване на решение за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси е началникът на РУ на МВР по постоянен адрес. Началника на 06 РУ - СДВР комисар Р. К. е издал правомерно решение рег. № 230000-20432/28.11.2023 г. по описа па 06 РУ - СДВР за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба па късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 „...което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели. колекциониране и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването пи разрешение “ от ЗОБВВПИ.

С процесното решение са изложени мотиви, че в заявление вх. № 142400-3259/31.10.2025 г. не е посочена основателна причина, не са предоставени факти, данни и обстоятелства които по безспорен начин обосновава притежаването на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана. Не са налице данни и доказателства за заплахи за сигурността, лична неприкосновеност на Г. Ч. и на семейството му. Прието е, че предоставената адвокатска карта и уведомителни писма издадени от Съвета на адвокатската колегия – С., с които е определен за адвокат, който да осъществи правна помощ по съответните производства автоматично не предоставят предимство и не са задължително условие за притежаването на огнестрелно оръжие.

Приети по делото са приложените към административната преписка писмени доказателства, както и ангажираните от жалбоподателя- Протокол от о.с.з. по гр. дело № 47438/2025 г. по описа на СРС, 37 състав, с който е постановено определение за прекратяване производството по делото, както и Определение на СГС, Г.О., III състав, от 02.04.2026 г., с което е оставена без уважение частна жалба срещу определението на СРС, по гр. дело № 47438/2025 г. по описа на СРС, 37 състав и същото е оставено в сила. По административната преписка е представено и прието Постановление за спиране на наказателно производство № 38890/25 от 27.10.2025 г. във вр. с досъдебно производство № 230 ЗМК-1562/2025 г. и пр.пр. № 38890/2025 г. за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а във връзка с чл. 130, ал. 2 от НК.

Представени са извадки от електронна кореспонденция. Представени са уведомителни писма от САК – С., с които жалбоподателя е определен за адвокат по съответни досъдебни производства и по ЧНД. Приложени са за сведение решения на ВАС.

По делото е разпитана в качеството на свидетел М. П. Г., позната на жалбоподателя Ч. и колеги от университета с него. Според показанията ѝ жалбоподателят края на януари, началото на февруари е водил телефонен разговор с негов клиент, който говорил за някаква гаранция, която иска да се върне. Същият бил в нетрезво състояние, използвал обидни думи и казал, че ще дойде, ще го намери и ще се разправя лично с него. Жалбоподателят се притеснил и ѝ разказал и за друг случай, че е получил в пощенската си кутия заплашителна бележка. Досежно относимостта на показанията съда ще се произнесе с крайния съдебен акт.

Въз основа на така приетото от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, притежаващо активна процесуална легитимация, чийто интерес е

засегнат от оспорения индивидуален административен акт в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок, поради което е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

По силата на общата разпоредба на чл. 21, ал. 1 на АПК, и на чл. 155, ал. 2 от специалният Закон за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОВВВПИ/, приложими в настоящото производство са разпоредбите на Административно процесуалния кодекс /АПК/, уреждащи оспорването пред съд на индивидуални административни актове.

Съобразно разпоредбата на чл. 146 от АПК, съдът преценява законосъобразността на административния акт, като проверява дали е издаден от компетентен за това орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по чл. 83, ал. 5 от ЗОВВВПИ – Началника на 06 РУ - СДВР. Оспорения административен акт е обективиран в предвидената от закона писмена форма, подписан от издателя си и издаден от административен орган, разполагащ с териториална, материална и времева компетентност, а именно Началника на 06 РУ-СДВР, изпълняващ длъжността, който според чл. 155, ал. 1 от ЗОВВВПИ е оправомощен от закона орган да отнема издаденото от него разрешение, за което не се спори. Съгласно чл. 155, ал. 1 от ЗОВВВПИ при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението.

Процесното решение съдържа мотиви, от които се установяват фактическите и правни основания и отговаря на изискването за реквизити на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същият е издаден в изискуемата писмена форма за валидност и съдържа фактически и правни основания за издаването му. Във връзка с това, съда приема за неоснователни твърденията на защитата на жалбоподателя, че при издаването на обжалваното решение има нарушение на процесуалния закон.

Административния орган е обосновал отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, като е приел, че не са посочени конкретни основания и липсват доказателства, които да установят основателна причина по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОВВВПИ за извършване на дейности, попадащи в режима на специалния закон. Съгласно цитираната разпоредба - разрешения за придобиване, съхранение, носене и/или употреба на огнестрелни оръжия, боеприпаси за тях, не се издават на лице, което няма основателна причина — самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава необходимостта от издаването на разрешение.

Съдът намира, че правилно административният орган е приел, че Г. П. Ч. не сочи доказателства относно съществуваща или потенциална заплаха за живота, здравето или имуществото му.

Разпита на свидетеля М. Г. не променя тези факти. Безспорно по делото е, че след извършена справка в информационните масиви на МВР не са установени посегателства срещу жалбоподателя, което да навежда на извода, че същият е заплашен в качеството си на физическо лице повече от всички останали граждани на обществото. В съдебното производство също не са представени безспорни доказателства в тази насока.

В случай, че са налице нови данни в обратния смисъл или безспорни доказателства и основания, които да установят основателна причина по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ за извършване на дейности, попадащи в режима на специалния закон, жалбоподателят Г. П. Ч., може отново да заяви и придобие огнестрелно оръжие.

Смисълът на законовото изискване, обективизирано в чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, е да се посочат конкретни факти и обстоятелства, от които да се изведе, че за конкретното лице е налице „основателна причина“, обуславяща нуждата му от съответния вид ползване и на съответното оръжие, с оглед декларираната цел на използване на оръжието. Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ - за самоотбрана - е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Освен това, съответния орган издава разрешение в горния смисъл в условията на оперативна самостоятелност. Твърдяната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носенето на оръжие извън хипотетични предположения за евентуални опасност за живота и собствеността на заявителя.

Изложените твърдения имат общ, хипотетичен и предположителен характер и не установяват конкретна, реална и непосредствена опасност за живота, здравето или имуществото на жалбоподателя или на членове на неговото семейство.

Само по себе си субективното чувство за несигурност или опасение от евентуално противоправно посегателство не е достатъчно да обоснове необходимост от носене и употреба на огнестрелно оръжие по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ. Законът изисква наличие на конкретни факти и обстоятелства, обосноваващи по несъмнен начин нуждата от самоотбрана, каквито в случая не са установени.

Обстоятелството, че в предходен момент едно лице е имало издадено разрешение за дейности с огнестрелно оръжие, не обосновава автоматично подновяване на разрешението. Касае се за нова преценка относно релевантните обстоятелства, като нуждата следва да бъде отново преценявана към релевантния период, поради което развитите доводи, че се касае за подновяване, а не за първоначално разрешение, са неоснователни. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ, предвиждаща отнемане на издаденото разрешение при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Не е предвиден различен процесуален ред при подновяване на разрешение от този по издаването на първоначално такова.

От гореизложеното се налага извода, че административният орган правилно и съобразно

представените по преписката доказателства е преценил, че не е налице хипотезата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ и е издал съответния отказ за придобиване на късоцевно нарезно оръжие. Отказът е надлежно мотивиран и съобразен с установените фактически обстоятелства, приложен е правилно материалния закон в съответствие със спецификата и особения разрешителен режим на дейностите с огнестрелни оръжия.

По – горестоящият административен орган, след като се е запознал с материалните по преписката, относно подадена жалба на Ч. срещу Решение № 23000-20432/28.11.2025 г. на Началника на 06 РУ - СДВР за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, е издал Решение № 513р-17038/12.02.2026 г., в което е установено, че началникът на 06 РУ-СДВР е издал правомерно решение, тъй като в подаденото заявление от Ч. не е посочена основателна причина, не са предоставени факти, данни и обстоятелства, които по безспорен начин обосновават притежаването на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана. Не са налице данни и безспорни доказателства за заплахи за сигурността, личната неприкосновеност на Ч. и на семейството му. Представената от жалбоподателя адвокатска карта и уведомителни писма, издадени от САК - С., с които е определен за адвокат, който да осъществи правна помощ на съответните производства не предоставят предимство и не са задължително условие за притежаването на огнестрелно оръжие. След извършена проверка в АИС-МВР не са установени постъпили сигнали и жалби от страна на Ч. относно наличието на заплахи за неговия живот и имущество. Точно обратното, установено е, че срещу него е било образувано досъдебно производство № 230 ЗМК-1562/2025 г. и пр.пр. № 38890/2025 г. за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а във връзка с чл. 130, ал. 2 от НК.

Без значение относно законосъобразността на издаденото решение е, че впоследствие е било прекратено производството по гр. дело № 47438/2025 г. на СРС, ГО, 37 състав образувно по ЗЗДН, с молител елизабет Ш., срещу жалбоподателя и не е издадена заповед за защита по глава втора от ЗЗДН или към момента на издаване на процесното решение, видно от приложеното постановление от 27.10.2025 г. на СРП е спряно наказателното производство по досъдебно производство № 230 ЗМК-1562/2025г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр.пр. № 38890/2025г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 131, ал.1, т.5а, вр.чл.130, ал.2 от НК.

Това обстоятелство няма обратна сила и не променя материалната законосъобразност на акта съгл. чл. 142, ал. 1 от АПК. Към момента на издаване на процесното решение са били налице материалноправните предпоставки за издаването на акта на Началника на 06 РУ-СДВР, съгласно чл. 155, ал. 1 вр. чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, поради което актът е законосъобразен, издаден в съответствие с чл.6 АПК, а подадената срещу него жалба е неоснователна.

В резултат, обжалваното решение е законосъобразно, като постановено при спазване на изискванията за форма на административния акт, в съответствие с материалния закон, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на производството и при наличие на своевременно направено искане за

разноски от ответната страна, такива следва да бъдат присъдени в минимален размер-102.26 евро (200лв.)– юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 60 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на Г. П. Ч., чрез адв. С. П. срещу Решение № № 230000-20432/28.11.2025 г. за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, издадено от Началника на 06 РУ – СДВР, потвърдено с Решение с рег. № 513р – 17038 от 12.02.2026 г. на Директор СДВР.

ОСЪЖДА Г. П. Ч., ЕГН: [ЕГН] да заплати на СДВР направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева /102.26 евро/.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: